
Poemes

per *Lluís Alpera*

1

El capvespre abillat de taronja il·luminada
estira àvids esclats de penell.
El portent vetla orb la darrera gota
de pluja a punt d'evaporar-se.
Des de l'artifici, devores engrunes de dures
llesques a l'harmonia verbal del prodigi.
Tarot indesxifrabre encalçant
la vella exasperació per l'immortal.
Talla ja el coll a la gavina del port:
pinta ja la nit amb dimonis de fúcsia.

II

Ufanosos vosaltres que lluitàreu
amb dignitat i perdurable bellesa
contra el malèvol caprici de Circe.
Jo pel contrari redole pels bordells
de la derrota amb tristos càntics de tardor.
Vosaltres, joves esplèndids, amb aromes
desimboltes de la nit, petgeu núbils cossos
i us estimeu en una llengua estrangera.
Aixeques com a brindis uns versos
cada volta més llunyans de l'obra mestra
que no t'espera, i vols competir insolent
amb uns artistes plens de joia i força,
lliurats a la felicitat indolent de l'amor sense hora.
Morbosament, una corrupció incandescent
de músiques estridents i de tensions eròtiques
educades et llança cap a la foguera de les noves papallones.
El teus ulls brillants miren d'atemperar-se
més enllà de la cadència i dels espills
de les aquarelles, dels alés i dels ritmes
que enlairen la discretíssima passió del portent.
Ètica de malvasia que et bull per les venes
de la taverna fosca d'aquella ànima,
ara ja sense lluita de contraris.

III

Home d'exili forjat en la meravellosa lluita pels teus,
arribares eufòric a creure't que els palaus a bastir
i els amics per a conversar esdevendrien una càlida mar d'arribada.
Almenys, així hauria d'ésser l'Ítaca dels teus sommis.
Amb una brillant tendresa als ulls, plantares el jardí de casa
creient que bell i incòlume per a sempre creixeria.
Però les roses cada volta més esplèndides i maquiavèliques,
des de l'alta torre, amb consumades punxes lascives,
adreçaven les penetrants delícies i el perfum de la vida
cap als núbils superbs i conspicus, ufanosos i terribles,
tot ignorant el teu erotisme, un tant rutinari i pansit.
Com el patrici que endevina l'ineludible canvi dels temps,
t'expressares talment com el poeta: Ja res retinc, ni cap cosa em reté.
Em llançaré audaçment feroç a recórrer passions de somnis
des de l'alta nit de la bellesa i des de la vigilant memòria
i faré la *queimada* davant el pur goig de la carn,
davant l'exquisita pell a mig lliurar. Sols així
regaré millor, amb alguna que altra mà gentil,
el voluptuós llorer de prodigiosa cabellera.

IV

Des d'allò més teu t'has llançat cap al més fosc
mirant de sintonitzar la devoradora simfonia
dels joves esplèndids a través de la nit perfumada.
Com un illuminat, has guaitat sense por
el rerafons del teu espill envilit i vençut,
has sabut treure el solatge d'altres cadències
i aplicar així, amb mà ferma, l'harmonia d'una flauta
dolça que acompanyés els moviments i les sensibilitats
adolescents. Sense adonar-te'n massa, els íntims rostres
de la tímidesa, bàrbarament endolats dins la contenció,
comencen a refulgir la joia de la carn
mitjançant les violentes embestides del Minotaure.

V

Serà el teu instant. Tan sols un instant insòlit
dins la llarga i perfumada cabellera dels segles.
Dimonis de fúcsia pegaran foc als teus ulls
endormiscats, emboiregats de tanta pols de llibre.
Una abrupta llum d'èxtasi caleidoscòpica es capbussarà
pels teus pistils arribant a les entranyes de l'avenc:
incendia aleshores totes les naus del teu port
abrassa les mil potes de l'aranya rutinària
i socarra-li els ous pudents de les imatges sense fons.
Així, la sang t'arribarà a les galtes de les flors
enfosquant els pètals amb un roig intensíssim
i un càstig insufrible. Hauràs de lluitar fort
pel negre arrap de l'ansia dins una cursa frenètica,
contra rellotge, bellament cruel i indiferent amb els teus,
car sols més enllà de les aigües roges del crepuscle,
per sota aquesta violentament dolorosa llepada de goig,
corren els més bells dimonis meridians dels trenta graus.

A. J. M. Asensi, cavaller conspicu de la bohèmia alacantina

VI

A la taula de la taverna, la retòrica,
com un cafè irlandès, brolla amb l'eufòria
dels mots, i les alenades de la vida
et pugen des de la xàrcia que dilueix
els estertors d'una fosca i pagana bromera.
Supèrbia del teu rei sense ceptre
dins l'estany despullat de la por
que escolta àvidament el noble i rar amic
que tens al davant amb un posat de bronze filosòfic.
Duu corassa de melangia nocturna refulgint
una bellesa d'hores que s'escola
pel seu diàleg d'alta harmonia dolça i despullada.
Faunes de ponent bufen damunt les nostres ferides
socarrades en aquest pati de la nit
on bescanviem fortunes i llibres,
vins i llàgrimes i alguns grams de llibertat.
Fabulador d'estreles, l'amic et multiplica
els ulls refulgents de la nit amb perfums d'estiu
que seduïren fa molts anys el cos harmoniós
de la Bellesa solitària, devoradora, insatisfeta.

VII

Com un fons voraç de peixos humits
la teua boca esclata enmig d'un pomell
de genives enceses per l'amor que s'escola
entre les dents. Des del paisatge de la meua
fúria d'argent, mossegue lànguidament uns llavis
ebris que afloren entre pètals d'aiguamarina.
Els teus ulls d'una immensitat insolent
devoren amb un parpelleig l'estesa gavina
del teu rostre, mentre espigues de blat
i nenúfars grocs van desfent-se al teu front
entre pors dolcíssimes i exòtics ponents de primavera.
Carruatge de foc en fosca nit de llop sense cau
et donaré les rodes refulgents del meu prodigi
i estiraré de nou el posat sagrat de la flama
recorrent, altament bell i solitari,
totes i cadascuna de les estacions de l'Óssa Menor
que illuminen, en abraçar-se les vides, l'efervescència pels sentits.